

Het al van een rode bal

PEUTERTHEATER

★★★★☆

Niet drummen

Tot 16/1 in De Studio,
Antwerpen. Daarna op reis

'Mooi! Mooi!' Eén peuter toert wel heel enthousiast in het rond wanneer het publiek op kousenvoeten, achter een trom- en een fluitspeler, binnenkomt in het stemmige decor van *Niet drummen*. Het heeft iets van een iglo, stijlvol aangekleed met tamboerijnen, cimbalen, waterkommen. Een labo? Een bewoonbaar megadrumstel? Deze zithoek is het allemaal. Zacht zijn de tapijten op de vloer, tussen grote oranje lichtcirkels. Knusheid is het halve werk. De leidraad door *Niet drummen* is een rode bal. Hij dient als tennisbal voor twee trommels, valt pardoes in veelvoud uit de lucht of wordt een appel in een schimmenspel. Knikkers en nog kleinere bolletjes ondersteunen zijn ritmische reis. En zo is alles in *Niet drummen* beeld en muziek tege-

lijk, klank én beweging, vorm én licht. Van de banaalste objecten maakt regisseur Karel Van Ransbeeck weer dubbelzinnige dingen, met een eigen wil, een richting, een geheim verband.

Hun alomtegenwoordige cirkelvorm is er niet voor de ongeefende, maar juist voor de afterende blik. Het is de blik van Picasso en Mondriaan, die weer aandacht vroegen voor kleur, licht, vorm. Voor de dingen zoals ze zijn, niet voor wat ze willen zeggen. Voor het kijken als peuter. Tijdens drie kwartier *Niet drummen* staart de ene alleen maar in de lichtbak, jumpt de andere op en neer op de muziek, en wil nog een derde vooral de achterkant van alles doorgronden. Of meedoen, en overal aankomen. De Spiegel laat het allemaal van harte toe, in een voorstelling die vooral een open ruimte vol belevenissen blijkt. Peutertheater eenvoudig? Het is vooral meervoudig. Zoals je dat van alle theater verhoopt.

WOUTER HILLAERT

Meedoen, aankomen: in 'Niet drummen' kan het gerust. ©Marion Kahanel